

syn til hvilke man maa være vaersom baade med at spørge og med at svare. Den ærede Kultusminister har, som sagt, tilfredsstillt mig, og jeg har opnaaet ved Forespørgslen, hvad jeg vilde:

Da ingen Flere begjærede Ordet, var denne Forespørgsel saaledes sluttet.

Efter Dagsordenen gik man derpaa over til Forespørgsel af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Lindberg) til Kirke- og Underviisningsministeren. (Denne Forespørgsel findes i Tidenden Nr. 122, Spalte 1936).

Lindberg: Naar jeg benytter den Frihed, det høitærede Thing har givet mig, til at henvende en Forespørgsel til den høitærede Kultusminister i Anledning af den Ewangsdaab, som efter Lovgivningen bestaaer hos os, skal jeg tillade mig at forudsikke nogle Bemærkninger om, hvad der har foranlediget mig til her at bringe denne Sag i Bevægelse. Ved de ældre Lovbestemmelser var der fastsat, at Forældre under den meget betydelige Mulkt af 20 Lod Sølv skulde lade deres Børn døbe inden 8 Dage efter Fødselen, og dette findes saaledes bestemt i Christian den 5tes danske Lov; men ved en Anordning, der udkom 30te Mai 1828, blev der indrømmet Forældrene Frihed til at lade deres Børn henligge nogen Tid udøbte, dog saaledes at, naar de overffred denne Tid, var der ogsaa i denne Lov bestemt en Mulkt, som skulde tvinge dem dertil. Dette kunde nu vistnok være fuldkommen i sin Orden paa Christian den 5tes Tid, da man meente, at alle Folk, der boede indenfor Landets Grændser, vare enige med hverandre i Troesfager, saa at det nødvendigt maatte være en Følge af en fuldkommen Foragt for, hvad der skulde være det Helligste og Dyrebarest for Mennesket, naar Forældre saaledes vilde opsætte deres Børns Daab. Sagen maatte dog allerede komme til at staae i et heelt andet Forhold, da Forordningen af 30te Mai 1828 udkom, thi da var det langt fra, at der enten var, eller kunde være en saadan Formening tilstede blandt Folket; thi

efter den Oplysning, som var kommet til Orde ved Aarhundredets Begyndelse, maatte det være idetmindste alle oplyste Mænd klart og bitterligt, at der ikke længere blandt Befolkningen var nogen Enighed tilstede om Troen, og at der altsaa heller ikke kunde være det om Daaben. Om vi altsaa ogsaa kunde sige, at det paa en Maade var naturligt, at Christian den 5tes Lov bestemte Ewangsdaaben, var det unaturligt, at den noget modificeret blev optaget i Forordningen af 30te Mai 1828. Imidlertid har denne Lov hidtil bestaaet; men vi ere nu komne ind paa Forhold, der staae i endnu skarper Modsetning til den, thi efterat vi ved Grundloven have faaet Religionsfriheden anerkjendt, en saadan Deel af den borgerlige Frihed, som vi i allerhøieste Grad maae sætte Priis paa, saa seer det meget paafaldende ud, at der ikke er gjort noget Skridt, for at denne Forordnings Bestemmelse om ved Mulkt at tvinge Forældre til at lade deres Børn døbe kunde blive ophevet. Det kan vel være, at Grunden til, at der ikke er foretaget noget Skridt i den Anledning, er den, at Forordningen vist meget sjelden er bleven anvendt; thi efter Forordningens Bydende er det paalagt Præsterne at klage til Dyrigheden over saadanne Forældre, der opsætte deres Børns Daab; men idetmindste, saavidt mig bekjendt, er der ikke fra Præsternes Side skeet noget saadant Andragende. Det stod imidlertid altid tilbage, at det kunde skee, og det er i Virkeligheden skeet endnu i denne Vinter, at den verdslige Dyrighed er indskredet et Sted i Landet, saaledes at denne Forordning er bleven gjort gjældende. Naar vi nu have en saadan Lov og vi tillige have en Grundlovsbestemmelse, som gaaer ud paa, at der skal være Samvittighedsfrihed i Landet, saa synes det mig dog, at det vilde være i høieste Grad unaturligt, om der ikke i Folketirken skulde indrømmes den samme Frihed i saadanne Ting, som der indrømmes udenfor Folketirken; thi det kan dog umuligt være Meningen med den Religionsfrihed, der er givet i Grundloven, og med den Bestemmelse, der forøvrigt findes i Grundloven, at den evangelisk-lutheriske Religion skal understøttes som Folketirke, at man vilde anvise Folk